

рата въ облака, опирающъ се на долината; който е въ гъсталака или въ яра, нему е още тъмно.

Отъ всички страни галаяха голѣмитѣ ловджийски кучета; тѣ се стрѣмятъ право къмъ мѣнастирскитѣ яръ, на стоянката. Не сж ли се надумали балканскитѣ звѣрове да узнаятъ овия, които не дойдоха да узнаятъ Българитѣ? Киседжията се догади.

— Ето тѣ вече сж въ нашитѣ дири: отъ вѣтъра подушиха и по вѣтъра сподиратъ.

Вѣйводата шепнаше: Ставай!

Момцитѣ—юнаци дружно се дигнаха на крака, заловиха се за оржието, раздѣлиха се по-четирма и се распръснаха въ равно число по двѣтѣ страни на яра. Тамъ тѣ сж расположиха по четворица около голѣмитѣ дървета, избраха си такова мѣсто, дѣто може да се криятъ задъ камънитѣ—и чѣкаха.

Кучетата напиратъ все по-близо и по-близо, а слѣдъ тѣхъ трѣщятъ клонища и се търкалятъ камъни, сѣкашъ че ли цѣли стада отъ глигани и рогачи се спасяватъ отъ сюзень или търчатъ на водопой. Небесвийтъ сводъ се прясни, вече се съмнува, и дървото се отдѣлило отъ дървото съ забѣлѣжано за ското пространство. Чинеше се че лѣсетъ се движи — настѣпваше лѣсъ отъ хора. Първитѣ вистрѣли испратиха българскитѣ юнаци— лѣсетъ се спрѣ, нѣколко дървета исповадаха, чуха се отъ него исувни върху гяуритѣ за тѣхнитѣ бащи и майки, и викове: панти! панти! Въ сщщото това врѣме, изъ дълбочината на яра, се разнесе, като небесна гармония, пѣсеньта на Богородица Прѣсвятая Марья. Побратимката съ калуđerкитѣ, като ангели Господни, се моляха Царю на Царствующитѣ. Като нѣмаха възможность да участвувать въ бойтъ, тѣ пряснаха животъ за овия, които раздаваха и примаха смъртъ. Чистата дѣвственна пѣсень летѣше къмъ небето, а вистрѣлитѣ гърмяха на земята въ горитѣ и въ лѣсоветѣ.

На дѣсната страна на яра Кючюкъ-Стефанъ ту искочи въз-задъ камъка и съ гърмежъ отъ пушката ще повика враговетѣ на ятаганско хоѣ, ту изнесо ще се